

DE ONSTERFELIJKEN

LAND
DEN
SUS

ppn=054050316

131 262

134

181

DE
ONSTERFELIJKEN

EEN REEKS MEESTERWERKEN UIT
DE WERELDLITERATUUR

UITGEVERIJ CONTACT
AMSTERDAM

EROS OP DEN PARNASSUS

MINNEPOËZIE UIT ALLE TIJDEN
VERZAMELD DOOR
VICTOR E. VAN VRIESLAND
VERLUCHT MET 31 REPRODUCTIES

UITGEVERIJ CONTACT
AMSTERDAM

Krielt het van vrijers niet om uw deur?
Mooghje niet gaen te kust en te keur?
En doeje niet branden, en blaecken, en braên
Al waer 't u op lust een lonckje te slaen?

Anders en speelt het windetje niet,
Op elsetacken, en leuterigh riedt,
Als: lustighjes: lustighjes. Lustighjes gaet
Het waertetje, daer 't tegen 't walletje slaet.

Siet d'openhartighe bloemetjes staen,
Die u tot alle blijgeestigheid raên.
Self 't zonnetje wensch' u wel beter te moe,
En werpt u een lieffelijck ooghelijn toe.

Maer soo se niet, door al hun vermaen,
Steeken met vreughd uw sinnetjes aen,
Soo sult ghij maecken aen 't schrejen de bron
De boomen, de bloemen, de sujvere zon.

FRANÇOIS MAYNARD

HEERSCHAPPIJ DER KILTE

Wat de zon al moeite doet,
Onze zomers blijven winter;
'k Zie er niets dan sneeuw, ik vind er
Enkel ijs in elks gemoed.

Ach, ik denk er niet meer aan,
Amors voetstap nog te hooren:
Dit gewest is te bevroren
Voor een Kind, dat naakt moet gaan.

Vertaling Anton van Duinkerken

Met messen, op leven en dood,
Over mijn ongelukkig hoofd.

*

Heb je werkelijk dat geloofd,
Dat ik me voor jou stond te kammen?
Liever scheurde ik 't haar uit mijn hoofd
En gooide 't over de vlammen.

*

Kwam een kat hier bij jou naar boven?
Waar dacht je dat mijn verstand was?
Moet ik soms aan een kat gelooven
Met een zwarte steek en in pandjas?

*

De sacristein van dit plaatsje
Heeft al zijn kleeren vol gaten
Van 't klimmen over de daken
Om tegen meisjes te praten.

*

Begraaf mij in je deur;
Mijn tong moet naar buiten steken:
Wat ook met mij gebeur,
Hij blijft van mijn liefde spreken.

*

Zou 't je moeder niet beter passen,
Eer ze een koning of prins voor je zocht,
Dat ze je gezichtje ging wasschen
En je een paar schoenen kocht?

*

De heel-kleine vrouw
Is een keurgerecht:
Beter weinig en goed
Dan veel en slecht.

'k Begrijp, Uw zedigheid kan zoo iets niet gedoogen,
Welnu, 'k vroeg om een kus, doch weiger mij dien maar.

Christiaan. *(trekt Cyrano bij den mantel)*
Waarom?

Cyrano. Stil Christiaan!

Roxane. *(buijt voorover)* Wat zijt ge aan 't fluist' ren daar?

Cyrano. Ik was te ver gegaan met woorden en gedachten.
'k Beknor me zelf, en zeg: „Stil Christiaan!”

Fragmenten

Vertaling J. Baarslag

HERMAN GORTER

MEI

Ze nam en zwolg hem in, in hare oogen,
En sprong vooruit en greep hem en gedoogen
Wou ze niet dat hij sprak, ze drukte hem
De lippen met de hare toe, hun stem
Werd niet gehoord, heel lang, ze zat dichtbij
Tegen hem aan en boog zich, en voorbij
Zijn borst, haar hals omhoog, stilde ze zoo
Haar dorst, soms snikkend, en ter nauwernoo
Ademend. Eind'lijk viel haar hoofd terzij
En op zijn schouder brak ze in geschrei.

Hij was een man aan wonderen gewoon,
Wonderen van gevoel, en daarom kon
Hij zoo gerust blijven zooals hij zat,
Terwijl zij uitschreide. En in zich had
Hij weldra ook haar beeld, zooals ze schreide,
En werd zelf warmer en de handen beide
Sloeg hij toen om haar en hield zoo haar vast,
Dicht bij zich, weenend weinig zelf, als was 't
Zijn zusterke, wier weedom bij hem weende.
Toen voelde zij zijn natte tranen, leende
Het hoofd nog meer ter zij en zag weer licht
Door hare trane' en droogde haar gezicht.

Toen zag zij zijne lippen weer, te kussen
Boog zij zich over, en hij voelde tusschen
De zijne haren liefelijken adem,
Een lentedem, en toen kwamen naar hem
Herinneringe' en lichte lentebeelden:
Hij zelf werd als een lente en er kweelden
Vogeltjes in hem als in jongen boom.

Toen week ze weer van hem en zat in schroom
Naast hem, bedremmeld, met geloken oogen,
En toen haar handen hem verlieten, togen
Bij hem weer in gedachten, zooals kind'ren
In eenen boomgaard komen, ze vermind'ren
De hangend' appels, maar er vallen veel
Meerd're beneë, het gras ziet rood en geel.

En toen ze daar in stilte eind'lijk goot
Kleurige woorden, zelf zag ze schaamrood,
Toen was het hem alsof de zon op ééns
Na 't zwijgen van den nacht en het geveins
Der bleeke schemering, uit wolkmoeras
Zich oplaait, blazend, en met zijn geblaas
Kleuren heenspreidt over de lucht, de velden,
't Water, ja, alle dingen ongetelde.

„Ik ben maar Mei, ik woon maar op de aarde,
Het waren Zon en Maan, die mij klein baarden,
Nu ben ik groot want nu zit ik naast u.
O maak mij grooter, nòg ben 'k klein en schuw.
O laat mij hooren hier naar uwe woorden,
Alles vergeten wat mij vroeger hoorde
Van jeugd en schoon, naar alles zien wat u
Behoort, o u een boom, in uw schaduw.
O sta nu boven mij zooals een boom
En laat mij liggen onder u, een droom
Verritselen zal ik uw bladen hooren.
O laat mij niets zijn dan ééne bekoring,
Een droom van u, o maak mij altijd vol

Van u, een vrucht die 't zonlicht levend zwol.
 Zie, 'k wil u geven alles wat ik heb,
 Ik deed het altijd, 'k doe 't nog, ik schep
 Honderde dingen uit mij, àl voor u,
 Ik ben zooals een mijn, uit mijn schaduw
 Werp ik te voorschijn groote edelsteenen
 En maak er bergen van, de zon kan weenen
 Als hij ze ziet, zoo glinstert dat, een beek
 Verstroomt daarvan, van licht naar u, zoo breek
 Ik mij al heel lang, Balder, voor u open.
 Balder, Balder, hebt gij mij zien loopen
 Over de aarde nooit, hebt gij gezien
 Hoe alle aardsche goden kwamen biën
 Aan mij al wat ze hadden, en mijn vreugd
 Om 't al te nemen, mij er mee verheugd
 En lachend, te weerspieglen in een plas,
 Wanneer de maan scheen en het in het gras
 Rondom mij neer te leggen in een keten
 Van schittering en straalgebreek — o weten
 Wil ik dat nu niet eens meer, ik heb u.
 Mag ik nu ook uw kussen drinken, nu
 Gij hier zoo naast mij zit, een groote bron
 Van kussen en van spel voor mij, ik kon
 Zoo erg verlangen naar u in een nacht
 Op aard en in den hemel" — en zeer zacht
 Als wilde ze in iedre kus sijn proeven
 Al haar verbeeldingen, zoo lang begroeven
 Zich hare lippen in de zijne, en
 Ze weende weer en kon niet ophouden.
 En in haar stem liet zij zich henuiegen,
 Zooals een vogel in de zon, niet vliegen
 Doet die ook meer, maar drijft zoo doelloos rond
 En voelt de zonneschijn — en zijne mond
 Kuste gemakkelijk omdat haar roode
 Zangerige lippen het aldus geboden.

Fragment